

MOJE ŽIVOTNÍ FILOZOFIE – odkaz každému kdo dovrší 9. let a umí dokonale číst:

„Život člověka se pohybuje v podstatě ve dvou rovinách:

- 1. realita = věci kolem nás, které si můžeme ověřit svými pěti smysly,**
- 2. duchovno = věci, které existují, ale není možno si je ověřit svými smysly“.**

Jak může člověk ovlivnit své bytí od mládí, které začíná, když si již dostatečně uvědomí, že se jeho vývoj bude tvarovat v těchto dvou rovinách.

Já jsem si toto uvědomil již na gymnáziu a od této doby jsem hledal příklady o které jsem se mohl opřít. Jedním z těchto příkladů je motto, které jsem našel na kousku papíru, které si tam napsal můj spolubydlící v Bratislavě. Toto motto zní:

„Aby člověk mohl žít čestně, musí se rvát, dělat chyby, bít se, mýlit se, začínat a přestávat, opět začínat a opět přestávat, věčně zápasit a věčně prohrávat. Spokojenost je duševní podlost.“ L. N. Tolstoj.

Další radu do života nám dětem dal náš

taťka:

- 1. „Děcka učte se, abyste nemuseli dřít tak těžce jako já!“**
- 2. „Snažte se dosáhnout co nejvyššího vzdělání.“**

Příklady, které mne provázejí celý život a jsou v 1. rovině - realita.

Co tvarovalo můj život ve 2. rovině-duchovno?

taťka: 1. „Mít pevnou vůli, pokoru, vytrvalost a trpělivost“.

2. „Nebát se, být trochu drzý a hodně vědět!“

3. R. Kipling „Když“

**Když bezhlavost svým okem klidně měříš,
ač tupen, sám že nejsi bezhlavý,
když, podezříván, pevně v sebe věříš,
však neviniš svých soků z bezpráví,**

**když čekat znáš, ba čekat beze mdloby,
jsa obelháván, neupadat v lež,
když, nenáviděn, sám jsi beze zloby,
slov etnosti nadarmo však nebereš,**

**když umíš snít a nepodlehout snění,
když hloubat znáš a dovedeš přec žít,
když proti triumfu i ponížení
jak proti svůdcům společeným jsi kryt,**

**když nezoufáš, nechť pravdivá tvá slova
lstí bídáků jsou pošlapána v kal,
když hroutí se tvé stavení a znova
jak dělník v potu lopotíš se dál,**

když spočítat znáš hromadu svých zisků
a na jediný hod vše riskovat,
zas po prohře se vracet k východisku
a nezavzdychnout nad hořem svých ztrát,

když přinutit znáš srdce své a čivy,
by s tebou vytrvaly nejvěrněji,
ač tep a pohyb uniká ti živý
a jen tvá vůle káže „Vytrvej!“,

když něhu sneseš přílišnou i tvrdost,
když svůj jsi, všem necht' druhem jsi se stal,
když, sbratřen s davem, uchováš si hrdost
a nezpyšníš, byť mluvil s tebou král,

když řekneš: „Svémi vteřinami všemi
mně, čase, jak bych závodník byl, služ!“,
pak pán, pak vítěz na širé jsi zemi —
a co je víc: pak, synu můj, jsi muž!

4. Svatopluk Čech - Dosti nás.

Jsme slabí, malí-dosti těchto řečí!
Jen kdo tak zoufá, sláb a malý jest.
Oč byla Hellas, byla Róma větší,
než skrání nesmrtnou se dotkla hvězd?

Jak směšné byly našich předků cepy,
když celý svět se zdvihl proti nim,
a hle! svět celý zdrtil vůdce slepý
a Táboru se klonil věčný Řím.

Jen v srdce zápal, chrabrost bohatýrů
a budem vojsko netušených sil!
Sláb jenom ten, kdo ztratil v sebe víru,
a malým ten, kdo zná jen malý cíl.

TATO MOUDRÁ SLOVA DOVEDOU ČLOVĚKA K ČESTNÉMU A PLNÉMU ŽIVOTU.

Ing. Zdeněk Pochylý, Praha 21.1.2024